

Capitolul 5

»Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?« Luca 22, 48

Sărutul trădătorului

Privit din punctul de vedere al omului, restul evenimentelor din această noapte tragică vor aduce numai rușine și înfrângere pentru Fiul lui Dumnezeu. Un observator uman ar fi putut avea părerea că rugăciunea lui Isus din grădina Ghetsimani s-a lovit de urechile surde ale Tatălui Său și din acest moment pentru Isus toate lucrurile s-au dezmembrat. Fără îndoială gândurile ucenicilor s-au îndreptat în această direcție.

Niciodată mai înainte nu au fost într-o situație asemănătoare cu aceasta. Cu toate că Isus a fost dușmănit de mai multe ori de farisei și saducheii, totdeauna i-a făcut să se rușineze și să tacă. Dușmanii Lui au încercat de mai multe ori să-L prindă, sau L-au amenințat cu atacuri corporale. Dar totdeauna a scăpat de atacurile lor – câteodată prin întâmplări supranaturale. Ucenicii erau obișnuiți să-L vadă pe poziția biruitorului; niciodată nu L-au văzut în rolul unui învins.

Deodată totul a început să se deruleze pe dos – sau cel puțin așa se părea. O ceată înarmată a apărut la locul faptei, ca să-L prindă. Și cum nici nu s-au așteptat, Iuda L-a trădat în modul cel mai odios cu sărutarea unui fățarnic. Când Petru a încercat să intervină cu forța, Isus l-a reținut, muștrându-l aspru. În cele din urmă, de frică, ucenicii Lui L-au părăsit și au fugit. Orice întorsătură a evenimentelor părea să mărească rușinea lui Isus și să-L prezinte tot mai mult ca pe unul care pierde. Tuturor acelor care priveau evenimentele din această noapte trebuie să li se fi părut așa.

Și totuși, din toate relatările biblice cu privire la acest eveniment reiese o realitate deosebită – maiestatea calmă și liniștită a lui Hristos. Suveranitatea și liniștea Sa absolută precum și comportarea Sa triumfătoare nu au fost periclitată în timp ce mergea pe drumul suferințelor. Este o scenă remarcabilă, pe care evanghelistul Matei o descrie concret în felul următor:

»Apoi a venit la ucenici, și le-a zis: „Dormiți de acum și odihniți-vă! Iată că a venit ceasul ca Fiul Omului să fie dat în mâinile păcătoșilor. Sculați-vă, haidem să mergem; iată că se apropie vânzătorul.” Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii și cu ciomege, trimeși de preoții cei mai de seamă, și de bătrânii norodului. Vânzătorul le dăduse semnul acesta: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El!” Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus, și I-a zis: „Plecăciune, Învățătorule!” Și L-a sărutat. Isus i-a zis: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus, și L-au prins. Și unul din cei ce erau cu Isus, a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot, și i-a tăiat urechea. Atunci Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” În clipa aceea, Isus a zis gloatelor: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru, și învățam norodul în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat că să se împlinescă cele scrise prin proroci.” Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.« (Matei 26, 45-56)

Isus a spus mereu ucenicilor Săi să rămână trei împreună cu El și să se roage. El S-a rugat de trei ori, și după fiecare rugăciune i-a trezit și i-a îndemnat să se roage. Lupta lui Hristos în grădina Ghetsimani a fost o luptă spirituală intensivă cu puterile întunericului. El spusese deja ucenicilor în odaia de sus: »Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine« (Ioan 14, 30). Satana a ispitit pe Isus când Și-a început lucrarea, dar nu i-a reușit nici una din ispitele lui, căci Hristos i S-a împotrivit (Matei 4, 1-11). După aceea, în tot timpul lucrării Lui publice, Satana nu a cedat. Chinurile sufletești din grădina Ghetsimani arată

ultimele atacuri desperate ale celui rău – un atac din care Hristos a ieșit iarăși biruitor. În El nu era nimic de care Satana putea să profite.

Adunătura înaintează în atac

Dar Satana a înscenat un atac de altă natură. Iuda s-a apropiat cu o mulțime înarmată, trimisă de marii preoți și de bătrânii Templului.

Să observăm că evanghelistul Matei îl prezintă pe Iuda încă ca pe unul »din cei doisprezece« (Matei 26, 47). Trădătorul este deseori numit așa în Noul Testament. Da, toate cele patru evanghelii folosesc această expresie, ca să descrie pe Iuda (compară cu Marcu 14, 10, 43; Luca 22, 47; Ioan 6, 71), în timp ce numai unul din ceilalți ucenici (Toma) este denumit »unul din cei doisprezece« (Ioan 20, 24). Scriitorii evangheliilor au scos în mod conștient în evidență poziția lui Iuda, ca aparținând cercului celor doisprezece, ca să accentueze șocul și uluiala cu privire la trădare, care i-a cuprins pe ucenici când au aflat că el era un trădător.

În opoziție cu aceasta, relatările apocrife prezintă pe Iuda ca fiind de la început o unealtă evidentă a diavolului. Unii scriitori mai vechi au alcătuit istorisiri fanteziste despre Iuda, ca să-i ofere înfățișarea unui om care era cu totul stricat și era chipul răului întruchipat. Adevărul este însă că Iuda a dat impresia unui ucenic normal. Evident, el nu a oferit celorlalți ucenici niciodată ocazia ca ei să nu se încreadă în el. Aceasta se recunoaște prin faptul că ei toți au fost surprinși, atunci când el s-a apropiat cu mulțimea însărcinată cu prinderea lui Isus. Consternarea ucenicilor se arată prin cuvântul *iată*, folosit în evanghelia după Matei 26, 47 ca exclamație, ca să descrie apariția deodată a lui Iuda la locul faptei (*»iată că vine Iuda ... cu o gloată mare, cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă și de bătrânii norodului«*).

Prin faptul că Iuda a simulat așa de bine credințioșia lui față de Hristos, face ca trădarea lui să fie deosebit de josnică. Caracterul ascuns al acestui prieten apropiat, care a simulat dragoste și credințioșie față de Hristos, în timp ce L-a trădat, era mult mai rău decât dacă cineva L-ar fi trădat ca dușman declarat.

Fapta lui Iuda se dovedește a fi mult mai infamă prin faptul că el conducea o ceată mare înarmată cu săbii și cu ciomege. Ei erau pregătiți să facă uz de forță. Erau pregătiți, ca dacă era nevoie, să rănească pe Hristos și pe ucenicii Lui. Și aceasta nu era o bandă de oameni adunați în grabă, ci era o ceată aleasă, violentă, de a cărei constituire și misiune erau direct răspunzători marii preoți și bătrânii.

Evanghelistul Luca spune că din această ceată făceau parte și membrii gărzii Templului (*»căpeteniile străjerilor Templului«* - Luca 22, 52). Aceștia erau responsabili pentru siguranță, care, ca polițiști, erau activi pe teritoriul Templului și care posedau autoritate limitată (atribuită lor chiar de Roma) de a prinde pe oamenii care încălcau legea iudaică (compară cu Ioan 7, 32). La cel puțin o singură ocazie anterioară, marii preoți au poruncit căpeteniilor Templului să prindă pe Isus. Dar când L-au auzit cum învăța, au fost așa de uimiți de felul în care învăța, că s-au întors muți și cu mâinile goale înapoi (Ioan 7, 45-46).

Evanghelistul Ioan remarcă, că din această ceată făceau parte și soldați romani (Ioan 18, 3). Deoarece prinderea lui Isus a fost uneltită de marele sfat, el trebuie să fie și cel care a cerut punerea la dispoziție de soldați ca grupă de ajutor pentru prinderea lui Isus. Evident ei voiau să-L condamne la moarte. Și deoarece numai Roma avea împuternicirea să execute condamnarea la moarte, trebuia ca în timpul arestării să fie o trupă de soldați romani. O garnizoană de soldați romani era staționată permanent în cetatea Antonia, învecinată cu muntele pe care era așezat Templul. Fără îndoială că soldații trimiși au venit de acolo. Ca să primească sprijinul militar pentru prinderea lui Isus, probabil că mai marii preoți au spus reprezentanților autorităților romane că Isus este un răzvrătit antiroman.

Niciuna din evanghelii nu evaluează mărimea cetii. Evangheliștii Matei, Marcu și Luca spun, fără excepție, că era o ceată mare (compară cu Marcu 14, 43; Luca 22, 47). În funcție de

mărimea compartimentelor militare (într-o cohortă romană normală erau șase sute de soldați), mulțimea soldaților putea fi de câteva sute de oameni. Faptul că marele preot a trimis o așa mare mulțime de soldați, ca să prindă pe Isus, lasă să se recunoască cât de mult se temeau ei de puterea lui Isus. De mai multe ori au încercat ei mai înainte să-L prindă sau să-L facă să tacă, dar de fiecare dată nu au reușit. Isus însuși i-a făcut atenți cu privire la tactica lor lașă și absurdă, de a trimite o mulțime înarmată ca să-L prindă noaptea. »Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru, și învățam norodul în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine« (Matei 26, 55). Era clar că nu era potrivit să trimită o mulțime așa de mare.

Nu era nici necesar. Copoii nu se vor lovi de nici o împotrivire din partea lui Isus. Dacă *nu* ar fi vrut să fie prins, atunci nicio putere de pe pământ – oricât ar fi fost ea de mare – nu ar fi fost de ajuns să-L prindă. Dacă în planul desăvârșit al lui Dumnezeu nu ar fi fost acum timpul Său, ar fi putut scăpa fără efort de această ceată mare – un lucru despre care El îi atrage atenția lui Petru (versetul 53).

Trădarea

Trecuseră numai câteva ore decând Iuda a părăsit odaia de sus. Când a plecat, afară se întunecase deja, și momentul când el a venit cu ceata bărbaților înarmați nu putea să fie mult mai târziu de miezul nopții. Evident, el a plecat din odaia de sus direct la mării preoți. Din momentul când ei i-au plătit prețul sângelui »a căutat un prilej nimerit să dea pe Isus în mâinile lor, fără știrea norodului« (Luca 22, 6).

Conspiratorii s-au hotărât să procedeze având o reușită sigură și să execute prinderea cu mulțimea organizată de ei. Cu siguranță ar fi durat un timp ca să strângă o asemenea mulțime, dacă ei nu s-ar fi pregătit mai dinainte. Faptul că ei au putut strânge așa de repede pe mulți supraveghetori ai Templului, pe soldații înarmați și pe ceilalți participanți, arată cât de hotărâți au fost ei. Cine știe ce au spus reprezentanților autorității romane, că le-a pus imediat la dispoziție o trupă așa de mare? Este evident că ei au prezentat pe Isus ca fiind unul care amenință interesele romane.

Iuda cunoștea foarte bine grădina Ghetsimani, deoarece a fost acolo în trecut cu Isus de mai multe ori (Ioan 18, 2). Probabil că ucenicii au vorbit mai înainte, ca în această noapte să meargă în grădina Ghetsimani. Sau devenise un obicei să se ducă acolo, așa că Iuda a știut unde se va duce Isus după cină. În orice caz Iuda trebuie să fi fost foarte sigur, că va întâlni pe Isus acolo, căci altfel nu ar fi adus cu sine o mulțime așa de mare. În ceea ce privește pe conspiratori, locul acesta era ideal să prindă pe Isus, fără să atragă atenția poporului.

La ora aceea trebuie să fi fost foarte întuneric în grădina Ghetsimani. Deoarece Paștele era sărbătorit totdeauna la lună plină, noaptea aceea a fost mai luminoasă decât celelalte. Dar cu toate acestea lumina lunii ar fi insuficientă într-o dumbravă de măslini, ca în întuneric să dea naștere la umbre neclare. De aceea Iuda s-a înțeles cu cei care participau la complot, să le dea un semn prin care ei să poată recunoaște pe Isus.

Probabil că Iuda s-a temut ca nu cumva un ucenic să se predea autorităților în locul lui Isus, simulând că el este cel pe care îl căutau ei, ca să salveze astfel viața lui Isus. Cu câteva ore mai înainte toți spuseseră în odaia de sus că sunt gata să meargă în închisoare sau să moară pentru Hristos (compară cu Matei 26, 35). Ca să fie siguri, că vor recunoaște pe Isus, conspiratorii au stabilit un semn. Iuda le-a zis: »Pe care-l voi săruta, acela este; să puneți mâna pe El!« (Matei 26, 48). Sărutul era în cultura din timpul acela un semn al respectului și omagierii, precum și al simpatiei. Slavii sărutau picioarele stăpânilor lor, ca semn al celui mai mare respect. Elevii anumiților rabini sărutau uneori poala hainei învățătorului lor, exprimând în felul acesta venerația și supunerea lor.

Se obișnuia să se sărute mâna, ca gest de omagiere și recunoștință. Dar un sărut pe obraz, în mod deosebit când persoana respectivă era și îmbrățișată, dovedea o prietenie și simpatie personală. Acest gest era rezervat celor mai intimi prieteni, așa că în mod normal un ucenic nu îmbrățișa și nu săruta pe învățătorul lui – numai dacă acesta l-a sărutat mai întâi.

Cuvântul folosit de evanghelistul Matei ca să descrie fapta lui Iuda este *kataphileo* (cu sensul „cu ardoare, respectiv, a săruta repetat”). Este același cuvânt folosit pentru femeia din casa fariseului, când ea a copleșit pe Isus cu semnul adorării ei, ștergându-I cu părul capului ei picioarele udate cu lacrimile ei, săruntându-le mult (*kataphileo*; compară cu Luca 7, 38) și ungându-le cu ulei mirositor. Ca și cum nu ar fi fost destul de rău, că Iuda a trădat pe Isus, a mai făcut și acest lucru, simulând cele mai intime sentimente, în felul acesta fapta lui a devenit mult mai groaznică. Stăpânit încă de Satana, era evident că Iuda nu cunoștea nici o rușine. Putea să aleagă un alt semn, prin care cei care participau la complot puteau să recunoască cine este Isus. A ales conștient un semn, care a făcut ca vina lui să devină și mai mare, fățarnicia cu gânduri ascunse adăugându-se la faptele lui. Când a sărutat pe Isus, se pare că și-a luat timp suficient s-o facă, ca să-L rețină cât se putea de mult. Prin aceasta voia să se asigure că soldații au avut timp suficient să prindă pe Isus.

În reacția lui Isus la manifestarea sentimentelor fățarnice ale lui Iuda vibrează o indignare tristă, dar nu însoțită de răutate sau de dușmănie: »Prietene, ce ai venit să faci!« (Matei 26, 50). În expresia *prietene* sună reținere și probabil distanțare. Hristos nu a folosit cuvântul normal pentru „prieten”. Aici nu stă *philos* – acel cuvânt pe care l-a folosit în odaia de sus, când a spus ucenicilor: »Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni« (Ioan 15, 14-15a). Când S-a adresat lui Iuda a folosit cuvântul *hetairos*, care înseamnă »camarad«, »tovarăși«. Cu toate acestea se întâlnește aici o ironie: Petru – un prieten adevărat – a încercat să împiedice pe Isus să meargă la cruce. Atunci Isus l-a caracterizat ca »Satana« (Matei 16, 22-23). Însă aici avem pe Iuda, o unealtă binevoitoare a lui Satana, luat în stăpânire de prințul întunericului și stăpânit de el. Când a dat pe Isus în mâna celor care voiau să-L răstignească, Isus i se adresează – în opoziție cu adresarea lui Petru – numai cu cuvântul »camarade«.

El îi pune întrebarea: »Pentru ce ai venit?« nu pentru că nu știa. Voia ca Iuda să vadă realitatea înaintea ochilor – și ceilalți ucenici au recunoscut -, ce faptă rea era trădarea. Evanghelistul Luca relatează că El a spus: »Iuda, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?« (Luca 22, 48). Chiar și acest moment târziu, când inima lui Iuda era așa de mult împietrită față de Hristos, vorbește de felul cum Isus se comporta față de el, cu afecțiune plină de dragoste vădită. Nu a folosit niciun cuvânt de batjocură, nu i S-a adresat dur, și nici nu l-a ocărât, cum ar fi fost potrivit în această situație (cu cuvinte de felul: *nemernicule, necredinciosule, trădătorule sau nebunule*). A folosit expresia »camarade«, l-a numit pe nume, și din intenții de dragoste i-a pus întrebări, care ar fi răscolit conștiința oricui, care nu era împietrit. Ticăloșia lui Iuda apare cu atât mai rea, cu cât ea este pe fundalul afecțiunii pline de dragoste a lui Isus.

Dar Iuda nu s-a lăsat impresionat. Nu a încetat. Cu o necredincioșie de necrezut a trădat pe Isus călăilor Săi. În tot acest timp simula mereu simpatie cu toate că în inima lui ardea ura cea mai diabolică.

Mai târziu, Iuda se va căi adânc, cu privire la ce a făcut (Matei 27, 4-5). Dar și atunci, căinței lui îi va lipsi pocăința adevărată. După ce s-a vândut lui Satana pentru treizeci de arginți, pe baza faptei sale a fost deja pregătit să petreacă veșnicia fără Sfântul, pe care L-a trădat fiind lipsit de orice sentiment. Ar fi fost mai bine pentru el să nu se fi născut (Matei 26, 24).

O baie de sânge este împiedecată

Cel puțin doi dintre ucenici au fost înarmați. După ce au auzit cum Isus a vorbit despre trădarea Lui, având în amintirea lor toate profețiile cu privire la prinderea și răstignirea Lui, ucenicii nu s-

au dus neînarmați în grădina Ghetsimani. Când în seara zilei aceea au fost în odaia de sus, Isus i-a informat că unul dintre ei Îl va trăda. Discuția care a luat naștere cu această ocazie a fost notată de evanghelistul Luca:

»Apoi le-a mai zis: „Când v-am trimes fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?” „De nimic”, i-au răspuns ei. Și El le-a zis: „Acum, dimpotrivă, cine are o pungă, s-o ia; cine are o traistă; de asemenea s-o ia; și cine n-are sabie, să-și vândă haina, și să-și cumpere o sabie. Căci vă spun că trebuie să se împlinescă cu Mine aceste cuvinte scrise: >El a fost pus în numărul celor fără de lege.< Și lucrurile privitoare la Mine, sunt gata să se împlinescă.” „Doamne”, I-au zis ei, „iată aici două săbii.” Și El le-a zis: „Destul!”« (Luca 22, 35-38).

Hristos i-a atenționat aici de pericolul care le sta înaintea. Cu toate că Dumnezeu a purtat permanent de grijă, ca sub protecția Lui să fie în siguranță deplină, înaintea lor stătea un eveniment îngrozitor sub forma unui act de violență. Trebuiau să se pregătească în privința aceasta, pentru ca credința lor – atunci când va avea loc acest eveniment – să nu se clatine. Isus a vorbit desigur în sens spiritual, și nu în sensul corporal. El i-a atenționat cu privire la o luptă spirituală, în care vor sta în curând, și cu siguranță El nu le-a spus să se înarmeze cu armele firii (2 Corinteni 10, 4). Dar ucenicii au înțeles aceasta în chip firesc, că El le-ar fi spus în sensul adevărat al cuvântului să meargă și să cumpere arme. De aceea s-au uitat în jurul lor și au constatat că aveau deja două săbii. Răspunsul lui Isus: »Destul!« înseamnă probabil: „Am vorbit destul despre aceasta!” Probabil că ei au înțeles că cele două săbii sunt suficiente. În orice caz, remarca Lui și-a atins ținta, căci ei nu s-au mai gândit să se echipeze în continuare cu arme.

Nu era ceva neobișnuit ca pescarii galileeni să poarte săbii. Era vorba de cuțite lungi, cu două tășuri, respectiv de pumnale, și nu de săbii lungi de luptă. Erau purtate într-o teacă de piele, legată la centură. Pe lângă lupta corp la corp cu dușmanul existau și numeroase alte întrebuițări practice.

Desigur, două astfel de arme erau practic fără folos în lupta cu ceata înarmată a atâtor soldați romani. Dar probabil că ucenicii s-au gândit că Isus ar putea folosi mijloace supranaturale ca să dea în această noapte acestei cete mici o victorie militară minunată.

Din așteptările lor mesianice făcea parte fără îndoială și speranța că Hristos se va ridica, va răsturna puterea de ocupație romană și Își va instaura scaunul de domnie în Ierusalim. Și când au recunoscut că în momentul următor Hristos este prins, au întrebat: »Doamne, să lovim cu sabia?« (Luca 22, 49).

Fără îndoială, au prins curaj în urma unui act pe care numai evanghelistul Ioan îl relatează. Copoii au spus că ei caută pe Isus, nazarineanul. Apoi Ioan scrie: »Isus le-a zis: „Eu sunt!” ... Când le-a zis Isus: „Eu sunt!”, ei s-au dat înapoi, și au căzut jos la pământ« (Ioan 18, 5-6). O asemenea arătare a puterii supranaturale trebuie să fi încurajat pe ucenici în presupunerea lor că Isus intenționează să distrugă pe copoii Lui în chip supranatural. De aceea L-au întrebat, dacă să se folosească de armele lor.

Petru s-a comportat altfel. El nu a văzut nici un sens să te mai gândești sau să vorbești despre o asemenea situație. Evanghelistul Ioan ne relatează: »Simon Petru, care avea o sabie, a scos-o, a lovit pe robul marelui preot, și i-a tăiat urechea dreaptă. Robul acela se numea Malhu« (Ioan 18, 10; numai Ioan identifică pe Petru ca luptător cu sabia. Probabil aceasta din cauză că celelalte evanghelii sinoptice au fost scrise mult mai devreme – și anume, înainte ca romanii să devasteze Ierusalimul și să distrugă Templul. Probabil că sinopticii de aceea nu au numit numele lui Petru, pentru că ar fi putut să aibă loc acțiuni de răzbunare din partea conducătorilor poporului iudeu.)

După toate probabilitățile, Malhu era un rob cu rang înalt al marelui preot, deoarece s-a așezat în rândurile din față ale cetei și de aceea a fost ușor ca Petru să-l lovească. Lovitura sabiei lui Petru a fost îndreptată fără îndoială spre spatele lui Malhu. Probabil a vrut chiar să-i despice

realmente capul, dar cel atacat s-a dat la o parte, așa că sabia lui Petru a trecut pe lângă capul acestuia și i-a tăiat urechea.

Lucrării lui Hristos nu i-a fost niciodată de folos războiul în sensul pământesc, cu toate că mulți oameni călăuziți greșit au făcut astfel de încercări. Dacă au loc astfel de fapte, atunci inevitabil aduc pagubă mărturiei noastre creștine, în loc să o sprijinească. Împărăția lui Dumnezeu nu se poate mări cu ajutorul armelor pământești și a strategiilor lumești. Isus a spus în acest sens lui Pilat: »Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici« (Ioan 18, 36).

Isus a muștrăsat aspru pe Petru: »Bagă-ți sabia în teacă« (Ioan 18, 11). Evanghelistul Matei relatează ce a mai spus El: »Căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri« (Matei 26, 52). În aceste cuvinte este ecoul din Geneza 9, 6: »Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om.« Prin aceasta Isus a făcut să se recunoască că fapta lui Petru nu a fost un act legitim de autoapărare, ci mai degrabă o acțiune în afara legii, care merita pedeapsa cu moartea, ea având ca țintă răpunerea jertfei. Chiar dacă prinderea lui Isus a fost un act de lașitate, nedrept, ea a fost totuși rânduită de reprezentanții autorităților de drept de la Ierusalim. De aceea, cine li se opune, se comportă împotriva legii (compară cu Romani 13, 2). Faptele criminale și neascultarea civilă față de regimul numit de drept sunt totdeauna greșite – chiar și atunci când regimul este un regim care nu acționează corect. (Acesta este un punct care trebuie mereu accentuat – într-un timp în care cei mai mulți creștini sunt de părerea că încălcările lor de lege ca protest împotriva nedreptăților aprobate de stat ar fi îndreptățite.)

Domnul nostru nu a interzis apărarea legitimă sau apărarea membrilor de familie în cazul când un criminal îi atacă. El nu a aprobat niciun act al pacifismului radical. Dimpotrivă, El a prezentat importanța supunerii față de autoritățile puse de Dumnezeu – chiar și atunci când acestea practică nedreptatea sau fac abuz de putere. De a aceea a spus lui Petru, atenționându-l: »Lăsați-i! până aici!« (Luca 22, 51).

Hristos nu a fost dependent de puterea firii, ca să Se apere. Acest lucru l-a prezentat clar atunci când simplele lui cuvinte au fost de ajuns ca să facă pe copoii Săi să se clatine și să cadă la pământ. În admonestarea lui Petru, El continuă: »Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngerii?« (Matei 26, 53). O legiune consta din 6.000 de soldați. Celor douăsprezece legiuni de îngerii ar aparține 72.000 de îngerii. Gândiți-vă că în Vechiul Testament un singur înger a omorât într-o noapte 185.000 de soldați asirieni, când armata lui Sanherib amenința Ierusalimul (2 Împărați 19, 35)! De aceea puterea militară a celor 72.000 de îngerii este colosal de impunătoare! Dacă Hristos ar fi intenționat să se elibereze de această ceată înarmată, cu siguranță nu ar fi fost dependent de sabia lui Petru.

Dar El i-a amintit lui Petru, că El urmărea un țel mai înalt: »Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?« (Matei 26, 54). Dacă îngerii L-ar fi salvat în acest moment, nu ar fi fost posibil să se facă lucrarea de ispășire. »Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?« (Ioan 18, 11).

Hristos le-a arătat deja că prin trădarea făcută de Iuda se vor împlini Scripturile (Psalmul 41, 10). Și prorocia, că păstorul va fi bătut și oile se vor împrăștia (Zaharia 13, 7), se va împlini. Erau numeroase alte locuri din Scriptură, care încă nu se împliniseră, și care vorbeau de suferințele lui Mesia pentru păcat. Hristos era hotărât să trăiască împlinirea tuturor acestor locuri din Scriptură. Încă o dată: intervenția lui Petru, de a lovi cu sabia, reprezenta un obstacol carnal pentru planul lui Dumnezeu. »Mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu« (Iacov 1, 20). »Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești« (2 Corinteni 10, 4).

Urechea lui Malhu era evident tăiată parțial și atârna de cap. Vedem apoi arătarea deosebită a puterii lui Isus: El »S-a atins de urechea omului aceluia, și l-a vindecat« (Luca 22, 51). Este singura întâmplare din Scriptură, când Hristos vindecă o rană făcută de curând. Este un fapt deosebit, ținând seama că Malhu era un necredincios și se purta cu dușmănie față de Hristos. Dar

ce uimește cel mai mult este faptul că minunea este aproape ignorată de ceilalți membri ai cetei. Ei continuă cu fapta lor rea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit (versetul 54). Faptul că Isus a vindecat urechea lui Malhu i-a impresionat tot așa de puțin, ca și puterea mare, care cu câteva clipe în urmă i-a aruncat la pământ. Se asemănau cu oamenii din Sodoma, care prin puterea lui Dumnezeu au fost loviți cu orbire și cu toate acestea ca împotriviți în cutezanța lor rea nu s-au lăsat învățați (Geneza 19, 10-11). Nici măcar arătarea puterii lui Dumnezeu sub forma unei minuni, nu-i va abate de la țelul lor stricat, pe care și l-au propus în capul lor.

Ucenicii fug

În acest loc, Isus a zis gloatelor: »Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru, și învățam norodul în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine« (Matei 26, 55). Faptul că ei au venit noaptea să prindă pe Isus, într-un fel laș, dovedește că ei nu aveau un motiv justificat să-L prindă. El nu a participat la nici o răscoală pregătită în ascuns. Mai mult chiar – vizibil pentru oricine – El a învățat în mijlocul poporului și în public, aflându-Se în mod obișnuit pe terenul Templului. Dacă din punctul de vedere al legii ar fi fost justificat să-L prindă, puteau s-o facă în fiecare zi din această săptămână care se apropia de sfârșit. Marele sfat știa desigur, că o astfel de arestare ar fi agitat poporul. De aceea au conspirat ca să prindă în ascuns pe Isus. Spunând aceasta, Isus a demască că ei duceau în eroare pe soldații romani, care probabil nu știau nimic despre adevăratele motive ale conducătorilor iudei.

El a adăugat: »Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă cele scrise prin proroci« (versetul 56). Cuvintele lui Hristos includ o frază care se repetă mereu, care constituie tema unitară a relatărilor suferințelor Lui în toate cele patru Evanghelii: cu toată dușmănia lor față de Hristos, bărbații, care L-au prins, împlineau în chip desăvârșit hotărârile Lui desăvârșite. Încercările lor de a-L omorî au contribuit numai la împlinirea țelurilor Sale stabilite mai dinainte și împlineau un plan, stabilit din veșnicie. Cuvântul Său și voia Sa se vor împlini – în ciuda manifestărilor forțelor întunericului, care căutau să-L omoare.

Ucenicii au auzit de mai multe ori cum Isus a exprimat o încredere nelimitată față de planul suveran al lui Dumnezeu. Dar în aceste împrejurări și în aceste momente aceasta părea să-i mângâie puțin. Hristos a fost dat, prin trădare, în mâna dușmanilor Săi. Ei nu mai puteau face nimic să împiedice aceasta. Ei nu s-au aflat niciodată într-o situație care să le ofere o astfel de lipsă de speranță – cel puțin nu, decând erau împreună cu Isus. Acum, în aceste ore grele, lipsa totală de speranță a pus stăpânire pe ei. Ochii lor erau fixați pe împrejurările de moment – și nu pe faptul că Dumnezeu este suveran. Din cauza aceasta nu s-au putut întări cu ajutorul cuvintelor de mângâiere ale lui Isus. Frica a pus tot mai mult stăpânire pe ei: »Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit« (versetul 56).

Să ne gândim că prin fuga lor s-a împlinit un cuvânt al Scripturii. Ei s-au comportat exact așa cum le-a prorocit Isus. Dacă s-ar fi gândit la aceste lucruri, atunci ar fi trebuit să recunoască, că ce a venit peste ei nu era o catastrofă, de care El nu i-ar fi avertizat mai dinainte.

În loc să fugă în grup, ucenicii s-au împrăștiat. Petru și Ioan au urmat gloata pe ascuns până în casa marelui preot (Ioan 18, 15). Cu toate că nu se spune nimic unde s-au dus ceilalți ucenici, putem presupune că s-au ascuns.

Pentru a le salva onoarea, să mai spunem următoarele: dacă ar fi rămas în Ghetsimani, ar fi avut parte fără îndoială de arestare sau de lucruri mai rele. Acest lucru rezultă din rugămintea lui Isus adresată supraveghetorilor Templului, care veniseră pentru a-L aresta, prezentată în relatarea evanghelistului Ioan: »Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă« (Ioan 18, 8). Potrivit evanghelistului Ioan, Isus a spus aceasta »ca să se împlinescă vorba, pe care o spusese: „N-am pierdut pe niciunul din aceia, pe care Mi i-ai dat”« (versetul 9). Când au auzit pe Isus spunând aceste cuvinte, s-au folosit probabil de momentul favorabil și au fugit imediat.

Evangelistul Marcu redă un episod, care nu este relatat de celelalte evanghelii: »Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit. După El mergea un tânăr, care n-avea pe trup decât o învelitoare de pânză de in. Au pus mâna pe el; dar el și-a lăsat învelitoarea, și a fugit în pielea goală« (Marcu 14, 50-52). Cu toate că niciunde nu se spune cine a fost acest »tânăr«, este foarte probabil că a fost Marcu însuși. Fără îndoială aici este vorba de soldații romani, care au pus mâna pe el. Oricine ar fi fost acest tânăr, al cărui nume nu este dat, se pare că acesta se așezase să se odihnească, sau cel puțin se pregătise pentru a se odihni, când gălăgia gloatei l-a speriat. Deoarece nu a avut timp să se îmbrace, și-a aruncat pe umeri o învelitoare de in – probabil un cearșaf – și a însoțit ceata gălăgioasă, ca să vadă ce se va întâmpla. Presupunând că ar fi un ucenic al lui Hristos, soldații au încercat să-l prindă. El a fugit, dar a trebuit să lase în urma lui învelitoarea, și a fugit gol în întunericul nopții. Acest detaliu lasă să se recunoască că și ucenicii au fost în pericol în acea noapte.

Și prin aceasta au părăsit cu toții pe Domnul lor. Dar El nu a fost singur. Isus spusese deja ucenicilor: »Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine« (Ioan 18, 32).

Lucrarea divină de mântuire se desfășura conform planului stabilit. Planul suveran al lui Hristos s-a împlinit în fiecare detaliu – cu toată împotrivirea dușmanului, da, cu toate că prietenii Lui L-au părăsit.